

گردشگری روستایی

روستاها، مقصد گردشگری آینده

صنعت گردشگری در جهان توسعه فراوانی یافته است و بسیاری از کشورها از این راه توانسته‌اند وضعیت خود را بهبود ببخشند و از مشکلاتی مانند بیکاری، پایین بودن سطح درآمد سرانه و کمبود درآمد ارزی خویش بکاهند. صنعت جهانگردی بزرگ‌ترین و متنوع‌ترین صنعت در دنیا به حساب می‌آید. بسیاری از کشورها این صنعت پویا را منبع اصلی درآمد، اشتغال‌زایی، رشد بخش خصوصی و توسعه زیرساخت‌ها می‌دانند. صنعت گردشگری امروزه به قدری در توسعه اقتصادی و اجتماعی کشورها اهمیت دارد که اقتصاددانان آن را صادرات نامرئی نیز می‌نامند. یکی از انواع گردشگری که روز به روز طرفداران بیشتری پیدا می‌کند، گردشگری روستایی است و به نظر می‌رسد روستاها در آینده به یکی از مهم‌ترین مقاصد گردشگران تبدیل شوند.

فهرست مندرجات

- ۱- تاریخچه گردشگری روستایی
- ۲- تعریف گردشگری روستایی
 - ۲,۱- تعریف گردشگری روستایی در آمریکا
 - ۲,۲- تعریف گردشگری روستایی در فنلاند
 - ۲,۳- تعریف گردشگری روستایی در مجارستان
 - ۲,۴- تعریف گردشگری روستایی در اسلونی
 - ۲,۵- تعریف گردشگری روستایی در هلند
 - ۲,۶- تعریف گردشگری روستایی در یونان
- ۳- نظریه‌ها و دیدگاه‌های مربوط به توسعه گردشگری روستایی
- ۴- چالش‌های فرا روی گسترش روستایی
- ۵- گردشگری روستایی، منبع درآمدی برای روستاییان
- ۶- انواع گردشگری روستایی
 - ۶,۱- گردشگری طبیعی
 - ۶,۲- گردشگری فرهنگی
 - ۶,۳- اکوتوریسم
 - ۶,۴- گردشگری دهکده
 - ۶,۵- گردشگری مزرعه

۶,۶ - گردشگری روستایی یا گردشگری محلی روستایی

۶,۷ - گردشگری سبز

۷ - منابع

۸ - جستارهای وابسته

تاریخچه گردشگری روستایی

گردشگری روستایی به عنوان یک فعالیت تفریحی اجتماعی، در نیمه دوم قرن هجدهم در انگلستان و اروپا شکل گرفت.

پیش از آن هم مناطق روستایی برای فعالیت‌های تفریحی مورد استفاده قرار می‌گرفتند، اما شرکت در این فعالیت‌های تفریحی محدود به اقشار برتر جامعه بود.

در قرن نوزدهم و بیستم به دلیل توسعه حمل و نقل و سهولت جابه‌جایی، راه‌یابی به روستاها آسان شد. رشد سریع تقاضا برای گردشگری روستایی از سال ۱۹۴۵ آغاز شد. در این زمان گردشگری روستایی شاهد رشدی چشمگیر و گردشگری بین‌المللی نیز شاهد رشد جمعیت بود و افزایش تقاضا برای گردشگری روستایی تا اندازه‌ای منجر به توسعه گردشگری شد.

تعریف گردشگری روستایی

تعریف گردشگری روستایی کار چندان آسانی نیست و توافقی درباره‌ی آن وجود ندارد.

این مسأله چند دلیل دارد.

ابتدا تعریف نواحی روستایی که گردشگری روستایی در آن انجام می‌شود، با دشواری همراه است، چرا که معیارهای مورد استفاده توسط کشورهای مختلف با یکدیگر تفاوت دارند.

دوم همه‌ی انواع گردشگری که در نواحی روستایی صورت می‌گیرد اساساً روستایی نیست، زیرا می‌تواند ماهیت شهری داشته و تنها در نواحی روستایی واقع شده باشند،

سوم اشکال مختلف گردشگری روستایی در مناطق مختلف توسعه یافته و از این رو یافتن مشخصات مشترک در همه کشورهای دشتوار است.

چهارم، نواحی روستایی در روند پیچیده‌ای از تغییرات در رابطه‌ی با تأثیر بازارهای جهانی قرار دارند، ارتباطات و شرایط بازار، جهت‌گیری محصولات سنتی را تغییر داده است.

در همین زمینه برخی از نواحی روستایی که کاهش جمعیت را تجربه می‌کنند، با جریان ورود جمعیت برای

استراحت، یا توسعه کسب و کارهای غیرسنتی جدید مواجه‌اند. به دلیل حومه‌نشینی فصلی، مسافرت‌های روزانه‌ی طولانی و توسعه خانه‌های دوم، تمایز بین نواحی روستایی و شهری کم رنگ شده است.

با این حال گردشگری روستایی می‌تواند به طور ساده به عنوان مسافرت به نواحی روستایی تعریف شود، اما محققان بر این عقیده‌اند که موضوع بسیار پیچیده‌تر از این است.

نمونه‌های زیادی از انجام فعالیت‌های گردشگری در نواحی روستایی وجود دارد، از جمله فعالیت‌های مبتنی بر طبیعت، جشنواره‌ها، وقایع میراث، جاذبه‌های مبتنی بر جامعه‌ی بومی، گردشگری کشاورزی، نمایشگاه‌های هنری و صنایع دستی، تئاتر اجتماع محلی و سایر موارد.

به طور کلی گردشگری روستایی از دو جنبه اهمیت دارد، یکی به عنوان یک فعالیت گسترده جهانی و دیگری از نظر تأکید بر آن در سیاست‌های توسعه منطقه‌ای و محلی.

از این رو، منطقی است که بپذیریم تعریف قابل قبول و عام از گردشگری وجود ندارد.

علاوه بر این باید پذیرفت که ویژگی‌های متمایزی از قبیل فعالیت‌ها و موقعیت‌های ویژه، گردشگری روستایی را از سایر بخش‌ها یا انواع گردشگری جدا می‌کند.

اما این نکته جالب است که تعریف یا ویژگی‌هایی از گردشگری روستایی که مورد قبول همگان باشد، وجود ندارد.

در حالی که در نگاه اول، تعریف گردشگری روستایی به نظر کار آسانی می‌آید. در عین حال تعریف نواحی روستایی به همان اندازه کار مشکلی است.

به هر حال از نظر مفهومی به نظر ساده می‌آید که گردشگری روستایی را می‌توان به عنوان نوعی گردشگری که در نواحی روستایی و مناطق پیرامون شهرها انجام می‌شود، تعریف کرد، ولی این تعریف نمی‌تواند شامل مجموعه‌ای از فعالیت‌ها و اشکال متنوع مدیریتی و نهادهای توسعه یافته‌ی فعال در کشورهای مختلف در ارتباط با صنعت گردشگری باشد.

کنفرانس جهانی گردشگری، گردشگری روستایی را شامل انواع گردشگری با بر خورداری از تسهیلات و خدمات رفاهی در نواحی روستایی می‌داند، که امکان بهره‌مندی از منابع طبیعی و جاذبه‌های طبیعت را همراه با شرکت در زندگی روستایی و کار در مزرعه و کشاورزی، فراهم می‌آورد.

گردشگری روستایی در کشورهای مختلف نیز معانی متفاوتی دارد.

در سال ۱۹۸۶ کمیسیون جامعه اروپایی نیز گردشگری روستایی را این گونه تعریف می‌کند:

«گردشگری روستایی تنها شامل گردشگری کشاورزی نیست، بلکه همه فعالیت‌های گردشگری در مناطق روستایی را در بر می‌گیرد».

با این حال در اروپا گردشگری روستایی اغلب برای توصیف گردشگری کشاورزی (یا گردشگری مبتنی بر مزرعه) به کار برده می‌شود، اما در صورت لزوم همه‌ی فعالیت‌های گردشگری در نواحی روستایی را در

برمی گیرد. در همین راستا امروزه اتحادیه اروپا همه انواع گردشگری در نواحی غیرشهری را به عنوان گردشگری روستایی در نظر می گیرد.

← تعریف گردشگری روستایی در آمریکا

گروه مردمی. گردشگری آمریکا (DOT) نیز گردشگری روستایی را هر آن چیزی می داند که گردشگران را به نواحی پیرامون مادر شهرهای اصلی، جذب کند، چنانچه گردشگری روستایی رویکردی برای جذب و نگهداشت گردشگران، به منظور آشنایی با زندگی روستایی در نظر گرفته شده، علاوه بر رونق و توسعه روستایی، امکان بهره‌مندی از مواهب طبیعی و جاذبه‌های محیطی روستا را برای ساکنان شهری فراهم می کند.

← تعریف گردشگری روستایی در فنلاند

در فنلاند گردشگری روستایی به اجاره دادن کلبه‌های روستایی به بازدیدکنندگان یا تدارک خدمات موردنیاز آنها در نواحی روستایی اطلاق می شود.

← تعریف گردشگری روستایی در مجارستان

در مجارستان، اصطلاح گردشگری دهکده‌ای، رایج است که شامل فعالیت‌های گردشگری و خدمات تدارک دیده شده در روستاهاست. در واقع گردشگری روستایی در این کشور شامل اسکان ارزان قیمت در نواحی روستایی بوده و ارتباطی به فعالیت‌های کشاورزی و سایر فعالیت‌های روستایی ندارد.

← تعریف گردشگری روستایی در اسلونی

در اسلونی جنبه مهم گردشگری روستایی، سکونت بازدیدکنندگان در بین خانوارهای کشاورز است. به این ترتیب که آنها به عنوان مهمان با خانوار کشاورزی زندگی می کنند و یا در مهمانخانه‌های محلی سکنی می گزینند، ولی برای تهیه غذا و سایر خدمات با خانوار کشاورز فعالیت می کنند.

← تعریف گردشگری روستایی در هلند

در هلند گردشگری روستایی به اردو زدن گردشگران در مزارع و بهره‌برداری از خدمات و فعالیت‌های جانبی شامل دچورخه سواری، قدم زدن، اسب سواری و مانند در این نواحی مرتبط است.

← تعریف گردشگری روستایی در یونان

در یونان، مهمترین خدمات تدارک دیده شده توسط مردم محلی در زمینه گردشگری روستایی، اسکان و صبحانه است و گردشگری در اتاق‌هایی اسکان می‌یابند که براساس رسوم محلی مزین شده‌اند. در مجموع گردشگری روستایی در معنای کلاسیک نوعی از فعالیت‌های گردشگری است که درآمدهای اضافی

را برای آن‌هایی که شغلی ثابت مانند کشاورزی و دامداری دارند، فراهم می‌آورد. گردشگری روستایی در چشم‌اندازهای بهسازی جای خاصی دارد که شامل فعالیت‌های گردشگری در خارج از شهر است. البته گردشگری روستایی باید به صورت یک شیوه زندگی بر پایه عقاید مربوط به جوامع روستایی درک شود. سرچشمه بیشتر جاذبه‌های روستایی فرهنگ مردم ساکن در آن منطقه است. گردشگری روستایی در نواحی روستایی اتفاق می‌افتد و درآمدی اضافی را برای روستاییان ایجاد می‌کند. از طرف دیگر، گردشگری روستایی تعطیلاتی پر جنب و جوش را برای مهمانان، و منابع درآمد مختلفی را برای خانواده‌ها (به دلیل استفاده کردن مهمانان از منابع) در نواحی روستایی جاذب فراهم می‌آورد.

نظریه‌ها و دیدگاه‌های مربوط به توسعه گردشگری روستایی]

در مورد گردشگری روستایی دیدگاه‌های متفاوتی وجود دارد. بعضی، آن را بخشی از بازار گردشگری می‌شناسند و معتقدند می‌توان آن را با شکل‌های دیگر بازار گردشگری مانند گردشگری در آفتاب، گردشگری در کنار دریا، گردشگری در سواحل ماسه ای و... مقایسه کرد.

گردشگری روستایی به عنوان فلسفه ای برای توسعه روستایی نیز مطرح شده است که این جنبه دارای سه دیدگاه مهم است:

از یک دیدگاه، گردشگری راهبردی برای توسعه روستایی و انعکاس دهنده ویژگی‌های محیط روستایی است.

دیدگاه دیگر گردشگری را ابزار و سیاستی برای باز ساخت اقتصاد روستایی می‌شناسد.

بعضی نیز گردشگری را سیاست و ابزاری برای توسعه روستایی پایدار قلمداد کرده‌اند.

چالش‌های فرا روی گسترش روستایی

گردشگری روستایی با چالش‌های بسیاری در هویت بازاریابی روبه‌روست. دلیلی مهم که موجب محدود شدن گردشگری روستایی شده، کم بودن قدرت کشش عناصر روستایی و ناتوانی آن در رقابت با دیگر بازارهای گردشگری است.

نکته دیگر این که گردشگری روستایی بسیار جزء است و موجب به وجود آمدن مشاغل کوچک بسیار زیادی با منشا خانوادگی و فامیلی می‌شود که این امر ادامه رقابت را برای صنعت گردشگری روستایی مشکل می‌کند. این امر نکاتی مثبت و منفی به همراه دارد.

از دیگر چالش‌های گردشگری می‌توان کافی نبودن حمایت‌های مالی را نام برد. توسعه گردشگری روستایی

نیازمند سرمایه گذاری زیادی است تا بتوان با اتکا به آن برنامه ریزی کرد. فقدان مشارکت محلی یکی مشکلات در این حیطه به حساب می آید. به نظر می رسد که در مردم محلی در تصمیم گیری ها، برنامه ریزی ها و اجرای سیاست ها دخالت داده می شوند، اما واقعیت این است که روستاییان آگاهی چندانی درباره گردشگری ندارند.

گردشگری روستایی، منبع درآمدی برای روستاییان

امروزه روستاییان برای کسب درآمد و گذران زندگی در محیط روستاها ناچارند دست به فعالیت های مختلفی در زمینه های کشاورزی، دامداری، صنایع دستی و یا خدماتی بزنند. در روستاهای ایران ظرفیت های بسیاری وجود دارد که می تواند موجب رونق گردشگری روستایی ما شود؛ یکی از این ظرفیت ها بحث گردشگری روستایی است.

گردشگری روستایی می تواند منبع جدید درآمد برای روستاییان و به ویژه روستاییان کشورهای در حال توسعه باشد و تا اندازه ای مشکلات آن ها را حل کند و یا تقلیل دهد. این امر مستلزم مدیریت و برنامه ریزی خاصی است تا گردشگران علاوه بر دیدن مناظر و چشم اندازهای طبیعی آن نقاط، با آداب و رسوم و فرهنگ آن روستا نیز آشنا شوند.

بدین ترتیب گردشگران به خرید محصولات روستا از قبیل صنایع دستی، محصولات محلی، غذاهای سنتی و... علاقه مند می شوند و این به معنی افزایش درآمد روستاییانی است که به طور مستقیم یا غیر مستقیم در این صنعت فعالیت می کنند.

علاوه بر این، ساخت و راه اندازی هتل ها و رستوران ها و به طور کلی اماکن تفریحی و ورزشی با ایجاد اشتغال (اشتغال زایی) از طرفی موجب افزایش درآمد و از سوی دیگر موجب کاهش بیکاری و فقر می شود. گردشگری به عنوان یک عامل اقتصادی عمده و بسیار موثر در سال های اخیر مورد توجه قرار گرفته و موجبات توسعه اقتصادی در برخی از کشورها و مناطق را فراهم آورده است. ایجاد مشاغل گوناگون و گستردگی زمینه اشتغال در آن به گونه ای است که هم کارگران ساده بدون مهارت و هم صاحبان مهارت های گوناگون می توانند در آن شاغل شوند.

به همین دلیل می توان گفت فعالیت های ناشی از گردشگری در بعضی از روستاهای خاص اقتصادی تر است. در هر صورت گردشگری روستایی در جوامعی سنتی که دارای مراکز روستایی فراوان و متنوعند می تواند پشتوانه اقتصاد منطقه ای و حسابرسی های ناحیه ای باشد.

هموس با اصطلاح گردشگری روستایی، اصطلاحات و مفاهیم دیگری نیز وجود دارد، مفاهیمی که منشأ اختلاف بین محققان است.

این بحث‌ها به دو دلیل مهم هستند:

موضوع اول :

درصدی از درآمد گردشگری است که جوامع روستایی از آن بهره می‌برند. از این نظر، تمایزی بین انواع گردشگری در نواحی روستایی ایجاد شده است، گردشگری روستایی و گردشگری کشاورزی براساس درآمدی که جامعه را به عنوان یک کل، یا به طور خاص، کشاورزان را بهره‌مند می‌کند، مورد توجه قرار دارد.

موضوع دوم :

تمایز براساس عناصر مختلف تشکیل دهنده‌ی عرضه گردشگری است. بنابراین گردشگری، هنگامی می‌تواند روستایی باشد که فرهنگ روستایی جزو کلیدی محصول مورد عرضه باشد. با توجه به اجزای فعالیت اولیه‌ی این محصول، اصطلاحات مورد استفاده می‌تواند گردشگری کشاورزی، گردشگری سبز، گردشگری اغذیه‌لذیذ محلی، اسب سواری، قایق رانی، شکار، ماجراجویی، و گردشگری تاریخی/ فرهنگی و مانند آن باشد. در نظر گرفتن فعالیت‌های خاص گردشگری مانند توسعه‌ی خانه‌های دوم، هتل‌هایی بزرگ، زمین‌های گلف، یا پیست‌های اسکی در گردشگری روستایی دشوار است.

ویژگی خاص محصولات گردشگری در گردشگری روستایی، برای بازدیدکنندگان امکان و آرزوی تماس فردی، حس کردن محیط طبیعی و انسانی نواحی روستایی، امکان شرکت در فعالیت‌ها، سنت‌ها و سبک زندگی مردم را می‌دهد. هم‌چنین عناصر فرهنگی و آموزشی قوی در این نوع گردشگری وجود دارد.

از این رو یک مقصد گردشگری روستایی را می‌توان به عنوان زمینه‌ای وسیع‌تر تعریف کرد که در آن محیط‌های طبیعی، جنگلی و زیرکشت غالب بود، و جایی است ویژگی‌های طبیعی، اقتصادی و اجتماعی فرهنگی ویژه، مانند سنت‌ها، همکاری محلی، اعتماد و عمل متقابل به طور هماهنگ در آن وجود دارد، و مانند یک محصول گردشگری واحد است که کوچک مقیاس، سازگار با طبیعت، دارای رنگ و بوی بومی و به عبارت دیگر، پایدار است.

گردشگری روستایی اساساً یک فعالیت مصرفی است، اکثر مطالعات حاصل از تقاضا بود، و بر بازدیدکنندگان و نیازها و انگیزه‌های آن متمرکز است. جذابیت نواحی روستایی برای گردشگری و تفریح می‌تواند در درجه‌ی اول با تصویر روستایی همراه باشد.

از این رو شرایط زندگی روستایی ارتباط نزدیکی با ایده‌های سنتی و رمانتیک با روزهای خوب داشته، زندگی بی‌ریا و ساده، و برخوردار از رابطه صحیح انسانی با محیط طبیعی، دارد. بنابراین احساس غربت نسبت به گذشته نیاز به بهبود پیوند از دست رفته با طبیعت از یک طرف و زندگی شهری بسیار پیچیده، به شدت سازمان یافته، بی‌نام (تصنعی)، فشرده (متراکم)، استرس‌زا و غیرانسانی از طرف دیگر سبب توجه به نواحی روستایی شده است. اهمیت گردشگری روستایی به عنوان بخشی از بازار کلی گردشگری وابسته به منابع گردشگری/تفریحی، وضع زیرساخت، دسترسی به بازار، و وجود سایر انواع محصولات گردشگری در هر کشور است. حتی اگر گردشگری

روستایی در مقایسه‌ی با بازار کلی گردشگری در بسیاری از کشورها جزئی باشد، اهمیت آن برای توسعه‌ی نواحی روستایی بسیار اساسی است.

بنابراین اثر جندجانبه‌ی آن در نواحی روستایی که کل شیوه زندگی روستایی به عنوان یک جاذبه‌ی اصلی در نظر گرفته می‌شود، بسیار زیاد است. به هر حال، با توجه به تعاریف ذکر شده از گردشگری روستایی، می‌توان گفت که اکثر تعاریف، گردشگری روستایی را شامل تمامی فعالیت‌های گردشگری که فرد در نواحی روستایی و نواحی غیر شهری دور از محل اقامت و کار انجام می‌دهد، دانسته‌اند. ولی گردشگری روستایی را می‌توان اینچنین تعریف کرد:

گردشگری روستایی به تمامی فعالیت‌ها و خدماتی گفته می‌شود که توسط کشاورزان، مردم و دولت‌ها برای تفریح و استراحت گردشگران و همچنین جذب گردشگران به نواحی روستایی ارائه می‌شود و می‌تواند شامل گردشگری کشاورزی، گردشگری مزرعه، گردشگری طبیعی و گردشگری فرهنگی و مانند آن باشد.

انواع گردشگری روستایی

گردشگری روستایی تنها شامل گردشگری کشاورزی نمی‌شود، بلکه همه‌ی فعالیت‌هایی که گردشگران در مناطق روستایی انجام می‌دهند، را در بر می‌گیرد.

از این رو می‌توان گفت که افراد به دلایل مختلف و با انگیزه‌های متفاوت از نواحی روستایی بازدید می‌کنند و در بسیاری از فعالیت‌های گردشگری نیز شرکت خواهند کرد، به همین دلیل نیز انواع خاصی از گردشگری در نواحی روستایی وجود دارد که به شخص مسافر، ویژگی‌های مقصد و انگیزه‌ی سفر بستگی دارد. بنابراین می‌توان با توجه به اهداف گردشگران، گردشگری روستایی را به هشت دسته به شرح زیر تقسیم کرد:

← گردشگری طبیعی

که بیشتر در تعامل با جاذبه‌های اکولوژیکی قرار دارد؛

← گردشگری فرهنگی

که با فرهنگ، تاریخ و میراث فرهنگی و باستانی مردم روستایی مرتبط است؛

← اکوتوریسم

نوعی گردشگری است که علاوه بر تعامل با جاذبه‌های طبیعی (مانند رودخانه، دریاچه فصلی و کوهستان‌ها و ..) با زندگی و هنجارهای اجتماعی مردم محلی که خود نیز در تعامل با جاذبه‌های طبیعی است، در ارتباط می‌باشد. هم‌چنین می‌توان گفت اکوتوریسم نوعی گردشگری است که در بسیاری از نقاط دنیا «فرصت‌های بی‌نظیری را برای توسعه‌ی روستایی همه‌جانبه، گردشگری، مدیریت منابع و مدیریت مناطق حفاظت شده به وجود می‌آورد.» به ویژه این که این نوع گردشگری، مبتنی بر طبیعت است (گردشگری در مناطق طبیعی و دست نخورده) که به طور مؤثری حفاظت از محیط زیست را افزایش می‌دهد و برای جوامع محلی و فرهنگ‌های مختلف سودمند بوده و تجربیات ارزنده‌ی آموزشی را به گردشگران ارائه می‌دهد.

در حقیقت اکوتوریسم گردشگری پایدار است که در عین حال به محیط زیست روستایی وابستگی دارد. بنابراین اکوتوریسم بخشی از گردشگری روستایی است ولی اکوتوریسم، الزاماً گردشگری روستایی نیست.

← گردشگری دهکده

در این نوع گردشگری، گردشگران در مسکن دهکده‌ها اقامت کرده و در فعالیت‌های اقتصادی و اجتماعی دهکده مشارکت می‌کنند.

← گردشگری مزرعه

این نوع گردشگری با توجه به محیط شکل‌گیری آن متفاوت است و البته به عنوان گردشگری کشاورزی نیز شناخته می‌شود. گردشگری مزرعه، شامل اقامت و گاهی اوقات مشارکت در فعالیت‌های کشاورزی در مزرعه بوده و در بین خانوارهای کشاورز به عنوان مکمل و جایگزین فعالیت‌های اقتصادی رواج پیدا می‌کند. به علاوه گردشگری مزرعه، ابزاری نیز برای حفاظت از چشم‌اندازهای سنتی است.

علاوه بر این، گردشگری مزرعه یکی از زمینه‌های سرمایه‌گذاری در کشاورزی است. درباره اثرات آن بر نیروی کار دیدگاه‌های متفاوتی ارائه شد، ولی نقش آن در اشتغال زنان در مزارع از راه ارائه‌ی خدمات پذیرایی مورد تأکید است.

← گردشگری روستایی یا گردشگری محلی - روستایی

این نوع گردشگری که می‌تواند شامل موارد بالا نیز باشد، شامل اردو زدن، اقامت در منازل اجاره‌ای، گشت و شکار در حیات وحشی، بازاریابی صنایع دستی، جشنواره‌های فرهنگی، ورزش‌های ماجراجویانه، راه‌پیمایی، بازدید از مکان‌های تاریخی، جشنواره‌های موسیقی و در واقع هر گونه فعالیت تفریحی در نواحی روستایی است.

← گردشگری سبز

اگرچه در بعضی از کشورها اصطلاح «گردشگری سبز» به گردشگری روستایی اطلاق می‌شود (یعنی گردشگری در مناطق سبز)، اما اغلب برای توصیف نوعی از گردشگری به کار می‌رود، که بیشتر طرفدار محیط زیست است. این نوع گردشگری با نام‌های مختلف مانند «گردشگری مسئول»، «گردشگری انعطاف‌پذیر»، «گردشگری سودمند» یا «گردشگری بدیل» شناخته شده است، گردشگری سبز بهترین روش برای توسعه ارتباط همزیستی بین محیط زیست طبیعی و اجتماعی است. به عبارت دیگر، افزایش توجه به اثرات زیانباری که برخی از انواع گردشگری در محیط زیست ایجاد می‌کند سبب شکل‌گیری نوع خاصی از گردشگری به نام گردشگری سبز شده است. در مجموع برخی از محصولات گردشگری یا انواع متفاوت گردشگری، جزو گردشگری روستایی به حساب می‌آید. ولی با آن برابر نیستند. برای مثال گردشگری کشاورزی به هر نوع گردشگری که به طور مستقیم با کشاورزی (مزرعه) مرتبط است اطلاق می‌شود و شامل اقامت در مزارع، اتاق‌ها یا چادرزدن، بازدیدهای آموزشی، خوراک، فعالیت‌های تفریحی و فروش محصولات کشاورزی یا صنایع دستی است.